

Gå i s., begagna undervisningen der. *Hålla s.*, lemna undervisning i en sådan läroanstalt. *Gå i s-n*, begifva sig till skolan. (Fam.) *Gå i s. hos någon*, lära sig något af honom. *Du kunde gå i s. hos honom*, han kan mer än du. *Sätta i s.*, låta inskrifva någon i en skola, för att der njuta undervisning. *Sätta upp en s.*, inrätta en skola. *Han har slutat upp med sin s.*, upphört att hålla skola. (Fam.) *Squallra ur s-n*, omtala något, som man bort förtiga. Se *Mats*. — 5) (estet.) Följd af konstnärer, som haft något gemensamt i stil, smak och utförande. — *Ss. Skolbruk*, -*bänk*, -*examen*, -*hus*, -*inrättning*.

Anm. Äldre språket har *Skole* m. pl. *Skolar*, hvilket ännu i talspråket bibehålles. Man säger sålunda: *Hålla skole*, *gå i skolen*, o. s. v.

SKOLA, v. a. 1. (fam.) *S. upp*, se *Leaxa upp*.

SKOLAGA, sköl-åga, f. 1. 1) Sådan slags åga, som i skolor är bruklig. — 2) Se *Skollukt*. [Schol-]

SKOLAKTIG, a. 2. Se *Skolmessig*.

SKOLASTIKUS, SKOLASTISK, se *Scholastikus*, *Scholastisk*.

SKOLBARN, n. 5. Barn, som går i skola.

SKOLBOK, f. 5. pl. — *böcker*. Bok, som brukas vid undervisningen i skolor.

SKOLDÄM, sköldämm, n. sing. 1) (egentl.) Dammet i en skola. — 2) (fig.) Se *Skollärdom*, *Skolvishet*. [-damm.]

SKOLDISCIPLIN, --- i'n, f. Se *Skollukt*.

SKOLFERIER, f. 3. pl. Tid på året, hvarunder lärjungarne i en skola hafva hemlof.

SKOLFLICKA, f. 1. Flicka, som går i skola.

SKOLFUX, m. 2. (t. *Schulfuchs*) 1) Pedantisk skollärare. — 2) Skämtsam benämning på lärjungarna i en skola. [-fuchs.]

SKOLFUXERI, n. 5. Se *Pedanteri*.

SKOLGOSSE, m. 2. pl. — *gossar*. Gosse, som går i skola.

SKOLGRÄL, n. 5. 1) Gräl, tvist i lärda ämnen, då den går ut på ordklyfveri eller föres på ett pedantiskt sätt. — 2) Se *Skollärdom*.

SKOLGÅNG, m. 2. Begagnande af undervisningen i en skola.

SKOLHÄST, m. 2. I ridskola inriden och till hvarjehanda konstner inöfvad häst.

SKOLK, skållk, n. sing. (fam.) Skolkande.

SKOLKA, skållka, v. n. 1. (fam.) Undandraga sig arbete; lättjas, då man har arbete för händer. — Betyder egentligen: Sticka sig undan (af sax. *schulen*). — *Skolkande*, n. 4.

SKOLKAMRAT, skölkamrat, m. 5. Gosse eller flicka, som går i samma skola som en annan.

SKOLKARE, skållkare, m. 5. (fam.) En, som skolkar.

SKOLKARL, m. 2. (fam.) Se *Skollärare*. Säges äfv. om den, som har grundlig insigt i allt hvad som angår skolväsendet.

SKOLLA, f. 1. I. Tunt stycke bleck. [Skålla.]

SKOLLA, f. 1. II. Se *Rödsputa*. [Skålla.]

SKOLLA, f. 1. III. Se *Munskolla*. [Skålla.]

SKOLLA, v. a. 1. IV. (isl. *Skalda*, afhåra; ital. *Scaldare*, upphetta) 1) Öfvergjuta med eller lägga uti kokhett vatten, för att taga hår af (svin) eller fjäder af (fjäderfå). *S. svin*, *höns*. — 2) Skada en kroppsdell med något slags kokhet vätska. *S. handen*, *foten*. — Man säger äfv. i samma mening reflexivt: *Skolla sig*, t. ex.: *Hon s-de sig*, *då hon skulle lyfta grytan af elden*. — *Skollande*, n. 4. [Skålla.]

SKOLLFAT, n. 5. Fat, hvori kokhett vatten slås, vid skollning.

SKOLLHET, a. 1. neutr. — *hett*. Tillräckligt het att skolla.

SKOLLKAKA, f. 1. Kaka, som vid brödbakning insättes i ugnshålet och gräddas, innan ännu glöden blifvit utrakade.

SKOLLKITTEL, m. 2. pl. — *kittlar*. Kittel, hvarmed vid skollning kokhett vatten påslås.

SKOLLNING, f. 2. Handlingen, då man skolkar; äfv. händelsen, då någon råkar att bli skollad.

SKOLLOF, sköl-lå'v, n. 5. Hemlof ifrån skolan, vare sig på kortare eller längre tid. [-låf.]

SKOLLVATTEN, n. 5. Kokhett vatten, som brukas vid skollning.

SKOLLÄRARE, m. 5. Lärare i en skola. — *Ss. S-syssla*, -*tjenst*.

SKOLLÄRD, a. 2. o. s. pl. — *lärde*. Som besitter mycken skollärdom, utan att äga någon insigt i det praktiska.

SKOLLÄRDOM, m. sing. Lärdom i sådana ämnen, som höra till undervisningen i lärdomsskolor.

SKOLMAN, m. 5. pl. — *män*. Se *Skolkarl*.

SKOLMESSIG, a. 2. Hörande till skolan, öfverensstämmande med den vanliga skolmetoden.

SKOLMETOD, --öd, m. 3. Metod, som brukas vid skolundervisning.

SKOLMÄSTARE, m. 5. Lärare i en socken- eller folkskola, eller i en enskilt lägre undervisningsanstalt för menighetens barn.

SKOLMÄSTARINNA, ell. **SKOLMÄSTERSKA**, f. 1. 1) En skollärdoms hustru. — 2) Lärarinna i en småskola.

SKOLMÄSTARMIN, m. 5. (fam.) Pedantisk och inbilsk min, sådan som icke sällan träffas hos skollärdoms.

SKOLMÄSTERLIG, a. 2. Vanlig hos skollärdoms.

S. min.

SKOLMÄSTRA, v. a. 1. (fam.) Se *Mästra*.

SKOLORDNING, f. 2. Ordningsstadga i allt, som angår skolväsendet i ett land.

SKOLPENNINGAR, m. 2. pl. Arvode, som betalas till skollärdoms för lärjunge, hvilken i skolan åtnjutit dess undervisning.

SKOLPOJKE, m. 2. pl. — *pojkar*. Se *Skolgosse*.

SKOLREGEL, f. 1. pl. — *reglor*. Regel, som inskräpes i skolorna.

SKOLRUM, n. 5. 1) Rum, der skola hålles. — 2) Rum i ett skolhus.

SKOLSJUK, a. 2. (fam.) Som gör sig sjuk, för att slippa gå i skolan.

SKOLSJUKA, f. 1. (fam.) Sjukdom, föregifven, för att slippa gå i skolan.

SKOLSTAT, m. 5. Samteliga lärare vid skolorna i en provins, ett län, ett land.

SKOLSTOFT, n. sing. Se *Skolladam*.

SKOLSTRAFF, n. 5. Straff, brukligt i skolor.

SKOLSTUDIER, skölstudiär, 5. pl. Humanistiska studier, som idkas i skolorna. Jfr. *Humanistik*.

SKOLSYSSLA, f. 1. Lärareyssla vid en skola.

SKOLTERM, sköltärmm, m. 5. Ord, som brukas särskilt vid skolundervisning.

SKOLTID, m. 5. 1) Den tid af sin ungdom, hvarunder någon begagnar skolundervisning. — 2) Tid på dagen, hvarunder läsningen i en skola äger rum. — 3) Se *Skolltimma*.

SKOLTIMMA, f. pl. — *timmar*. 1) Viss timma, hvarunder lärjungarne i en skola äro